

”כי סמכוה לר’ זירא שרו ליה הכי לא כחל ולא שרק ולא פירכוס ויעלת חן”

יוסף פול

’כי סמכוה לר’ זירא שרו ליה הכי: לא כחל ולא שרק ולא פירכוס – ויעלת חן’ – אפשר לפי שהיה רבי זירא מסגף נפשו מאד בתעניות, כמבואר בכמה מקומות (ע’ ב”מ פה. ע”ז טז: חולין יח: וע’ גדה כג. שהיה תמיד שרוי בצער וביגון), לכך הושחרו פניו ונכערו מפני סיגופיו. וזהו ששרו לו ’לא כחל ולא שרק... ויעלת חן’ – מצד אילת אהבים היא התורה שמעלה חן לומדיה (עפ”י חות יאיר קנב ד”ה ור’ זירא).

אליהו הגאון (זכרון אראלונים)

סימן שנו. קמא. כ. ז. ושש’ כי סמכוהו לר’ אמי ור’ אסי שרו להו הכי ופתרון השרוי הזה לא כחל ולא שרק ולא פרכוס ויעלת חן. מתהלל הוא ביפיה שלכלה שאין צריכה לכחול עיניה כי יפות הן כאילו קרועות בפוך. ואין צריכה לטוח את פניה ולחפות אותן בתמרוקין כי צהובין הן. ואין צריכה להתפרכס כמה ששינו אין מפרכסין לא את האדם ולא את הבהמה ולא את הכלים. ואע”פ שלא עשת אחת מאלה הרי היא יעלת חן. כך ר’ אמי ור’ אסי יפין במעשיהן:

”לא תסמכו לנא לא מסרמיטין, ולא מסרמיסין. ואמרי לה: לא מחמיסין, ולא מטורמיסין”

שרק (שרק אהא 2)

פ”י אחר סרמיסין שמסרסין את המסכתא ואין שונין ממנה אלכא פר’ אחד סרמיטין ששונין את המסכתא חתיכות כסמרטוטין חמיסין ששונין חומשה של מסכתא סרמיסין ששונין שתי הלכות מהמסכתא:

רע”

סרמיסין. לשון הפכנים, כמו סרס את המקרא מסופו לראשו (צבא צתרא קיט, צ), שמהפכין את טעמי תורה: סרמיטין. לשון סמרטוט, כלומר שאין נותנים טעם הגון לדבריהם: חמיסין. חמיסין, שמונעין מלומר טעמי תורה: טורמיסין. לא איתפרש:

”ומדדו - שאפילו נמצא בעליל לעיר צריך לעסוק במדידה”

אריה (צדקים כא, 2)

ומדדו, אפילו נמצא בעליל מצוה לעסוק במדידה, שמתוך כך יהא אוושא בדבר ויבאו מתוך הערים הנמדדות, ומי שהלך מביתו ולא חזר באים בני משפחתו ומכירים הנרצח, אם מכירין אותו מעידין עליו ולא תהיה אשתו עגונה ובניו יורדים לירושת אביהם ואין ב”ד ממחין בידם, ומתוך כך יהא נודע מי הלך עמו ומי נתלוה עמו, ופעמים נתפרסם ע”י כך.

אריה (צדקים ג, 2)

והכרחי על הרוב בעת החקירה ויציאת הזקנים והמדידה והבאת העגלה, שתרבה שיחת בני אדם ודבורם, ואולי בפרסום הדבר יודע ההורג ויאמר אותו שידע את ההורג או שמע עליו או הורוהו על כך נסבות, פלוני הוא ההורג, כי משיאמר אדם ואפילו אשה או שפחה פלוני הרגו לא תערף העגלה.